

Handelshögskolan vid Göteborgs Universitet

Affärsjuridik och Innovationsrätt I, 30 HP

Juridiska Institutionen

Slukad av förmögenhetsrättens svarta hål

EN REFLEKTERANDE TEXT OM FÖRMÖGENHETS RÄTT
FRÅN EN STUDENT PÅ TERMIN ÅTTA

ARTA EKMAN

UNIVERSITY OF GOTHENBURG
SCHOOL OF BUSINESS, ECONOMICS AND LAW

Innehållsförteckning

1	INLEDNING – FÖRMÖGENHETS RÄTTEN SOM CIVILRÄTTENS RYGGRAD	2
2	EN PERIOD AV KONCENTRERAD FÖRMÖGENHETS RÄTT	2
3	CONDICTIO INDEBITI SOM SPEGEL FÖR MIN UTVECKLING.....	3
3.1	FÖRDJUPNINGSSTUDENTEN – ATT SE KARTAN.....	3
3.2	STUDENTTRÄNAREN – ATT TVINGAS FÖRENKLA.....	5
3.3	STUDENTPOOLSARBETET – ATT ARGUMENTERA MED RIKTNING	6
4	AVSLUTNING – VAD GÖR MAN MED DENNA INSIKT?	8
	KÄLLFÖRTECKNING.....	10

1 Inledning – Förmögenhetsrätten som civilrättens ryggrad

Förmögenhetsrätten kan beskrivas som det rättsområde som organiserar hur rättssubjekt binds till varandra genom förpliktelser. Den utgör därmed inte ett avgränsat fält vid sidan av andra delar av civilrätten, utan ett strukturerande system som löper genom stora delar av den. Varje enskild regel framträder mot denna bakgrund som ett uttryck för ett mer övergripande mönster snarare än som en isolerad norm.

Denna systematiska bild av förmögenhetsrätten är emellertid inte den jag alltid haft. När jag först mötte ämnet under utbildningens inledande skede framstod det snarare som en samling avgränsade institut (t.ex. avtal, skadestånd, fullmakt) som vart och ett hade sina rekvisit och sin praxis. Mitt arbetssätt var regelcentrerat: jag försökte förstå varje institut för sig, träffa rätt i rekvisiten och nå fram till ett svar. Att reglerna hängde ihop i ett system var något jag accepterade som påstående, men inte något jag upplevde i praktiken.

Den förskjutning som skett sedan dess, från regelkunskap till vad jag närmast skulle beskriva som en systemkänsla, är utgångspunkten för denna reflektion. Som konkret ankare för analysen använder jag konstruktionen *condictio indebiti*, som jag under den senaste tiden haft anledning att arbeta med i flera skilda sammanhang. Valet är inte slumpmässigt. Just eftersom jag närmast mig samma rättsfigur från olika håll har den blivit en användbar spegel för att synliggöra hur mitt juridiska arbetssätt faktiskt förändrats.

2 En period av koncentrerad förmögenhetsrätt

Den reflektion som denna framställning bygger på har aktualiserats under en period av ovanligt intensiv exponering för förmögenhetsrättsliga frågeställningar. Under loppet av några veckor har jag parallellt deltagit i repetitionen genom föreläsningarna i Avancerad kontraktsrätt, arbetat med juridiska uppgifter inom ramen för studentpoolsarbete på byrå samt fungerat som studenttränare med uppgift att ge återkoppling till studenter som just nu läser obligationsrätt.

Denna sammanfallande situation har gjort att *condictio indebiti*, som jag en gång uppfattade som en ganska avgränsad och speciell situation, ett slags undantag som plockades fram relativt sällan, har aktualiserats i tre helt olika sammanhang under samma tidsperiod. Det är genom denna växling som jag blivit medveten om hur mycket mitt eget angreppssätt förändrats, men också om att förändringen ser olika ut beroende på vilken roll jag befinner mig i.

När jag som student på grundutbildningen först stötte på *condictio indebiti* arbetade jag schematiskt. Jag tänkte i termer av en checklista: hade betalningen skett av misstag? Om ja – då skulle den i princip gå tillbaka. Nästa steg var om mottagaren kunde skydda sig genom

befogad god tro, ofta kopplat till om denne hunnit inrätta sig efter betalningen.¹ Den bästa liknelsen är att bygga en bro från två håll utan att från början veta att det är delar av samma konstruktion. Jag kunde börja resonera kring att betalningen verkade felaktig, samtidigt som jag i ett annat tankespår funderade över mottagarens inrättande, men jag såg inte hur dessa överväganden hörde ihop i en sammanhållen struktur. Jag uppfattade inte heller principen som tätt sammanlänkad med resten av obligationsrätten. Den kändes som ett särskilt institut med egna ramar, inte som ett uttryck för bredare överväganden om tillit och betalningsskydd.

Det är mot denna bakgrund som de tre perspektiv jag nu ska beskriva blir intressanta, eftersom de visar hur samma rättsfigur ter sig annorlunda beroende på vilken uppgift man har framför sig.

3 Conductio indebiti som spegel för min utveckling

3.1 Fördjupningsstudenten – att se kartan

Under repetitionen i Avancerad kontraktsrätt har jag kunnat återvända till *conductio indebiti* med ett annat utgångsläge. Det som tidigare framstod som en samling enskilda rättsfall har blivit delar av ett mönster. Jag ser nu att principen ger uttryck för en återkommande problemtyp i förmögenhetsrätten: hur felaktiga förmögenhetsförskjutningar ska korrigeras utan att samtidigt undergräva tilliten till genomförda transaktioner.

Det som gjort skillnad är framför allt arbetet med att läsa rättsfallen mot varandra snarare än var för sig, men framför allt sättet jag läser dem på. I rollen som fördjupningsstudent läser jag med skarpa ögon efter de stora strukturerna. Jag söker inte i första hand efter utgången eller de konkreta omständigheter som ledde dit, utan efter hur domstolen bygger sin argumentation. Med hjälp av det förhållningssätt till juridisk analys som Martinson beskriver, att juridisk argumentation kan förstås som en sammansättning av normativa argument, faktaantaganden och värdeomdömen, har jag fått ett redskap som gör det möjligt att dissekera rättsfallen på ett mer medvetet sätt.² Jag letar efter vilka antaganden om verkligheten som bär resonemanget, vilka värden som vägs mot varandra och vilka normativa slutsatser domstolen drar. Syftet är inte att nå ett facit, utan att samla stoff av tankesätt, att bygga vidare på en mental strukturkarta som gör mig bättre rustad att orientera mig nästa gång jag möter en liknande fråga.

Ett exempel som tydliggjort detta är NJA 2023 s. 339, där en köpare betalat köpeskillingar till ett fastighetsmäklarföretags klientmedelskonto och därefter krävde återbetalning med hänvisning till *conductio indebiti*. Som student på grundutbildningen hade jag sannolikt läst

¹ Jfr. Hult, "Condictio indebiti", i Juridisk debatt, 1952, s. 42–89 (ursprungligen i Festskrift till Vilhelm Lundstedt, 1947).

² Martinson, Claes, "The Norms, Facts and Values Method", i Cahiers de méthodologie juridique, No. 36, Les faits et le droit (red. Devinat & Hakim), Presses Universitaires d'Aix-Marseille, RRJ 2022-3, s. 1415–1433.

avgörandet med en förväntan om att hitta ett resonemang kring mottagarens goda tro och eventuella inrättande, det var ju den typen av avvägning jag associerade med *condictio indebiti* och den analys jag hade letat efter. Men i domskälen förs det resonemanget aldrig. Domstolen stannar vid den föregående frågan: betalningen hade en rättsgrund, och därmed aktualiseras inte *condictio indebiti* överhuvudtaget. Jag hade nog på grundutbildningen lagt till detta i min mentala checklista över rekvisit. Det är inte fel att göra så, men för mig är det ineffektivt. Idag arbetar jag annorlunda. Istället för att notera ytterligare en punkt på en lista placerar jag domstolens argumentation om rättsgrund som ett ankare i den struktur jag redan har. Att en betalning kan ha skett av misstag men ändå ha rättsgrund är inte en ny insikt i sig, varken för mig eller för domstolen, men genom att följa hur HD analyserar just den frågan i detta specifika fall stärks min förståelse för var gränsen för principens tillämpningsområde faktiskt går och varför den går där.

Detta kanske blir mer tydlig om man jämför med NJA 2001 s. 353, där ett försäkringsbolag av misstag betalat ett för högt belopp vid slutreglering av en pensionskund och kravet framställdes först nio månader senare. När jag först läste det fallet fokuserade jag framför allt på utgången, mottagaren fick behålla beloppet, och på de konkreta omständigheter som ledde dit. Jag tittade i vad domstolen bedömde snarare än i hur den argumenterade. Idag läser jag fallet annorlunda. Jag ser hur HD väger betalarens passivitet mot mottagarens inrättande, hur tidsaspekten inte bara är en faktor bland flera utan påverkar hela bedömningens tyngdpunkt, och hur domstolens resonemang vilar på ett faktaantagande om att nio månaders passivitet i kombination med en avslutad årsredovisning ger mottagaren en befogad förväntan om att betalningen är definitiv. Det värdeomdöme som bär avgörandet handlar ytterst om omsättningens stabilitet. Att kunna identifiera de lagren i argumentationen gör det möjligt att förstå inte bara att HD landade som den gjorde, utan varför, och det är den förståelsen som går att översätta till andra situationer.

Att analysera och dissekera rättsfall på detta vis har med största sannolikhet sin grund i att jag lärt mig mer om hur man ska analysera rättsfall, vad det är man letar efter och hur man hittar rättsregler i praxis. En anekdot som kan vara förklarande: när Jakob Heidbrink talar om analogier betonar han ofta att man ska bedöma om situationen är lik och regeln är lämplig.³ Som student på obligationsrätten tänkte jag ofta att den bedömningen kändes närmast omöjlig att göra med någon säkerhet. Jag har länge trott att det förändras med erfarenhet, att man efter tillräckligt många rättsfall utvecklar en fallenhet för att se likheter och göra lämplighetsbedömningar. Det stämmer förvisso, men jag tror att den avgörande förändringen ligger någon annanstans. Ju skarpare och mer avskalade analyser av rättsfall man kan göra, desto enklare blir det att identifiera vad som är likt och lämpligt, inte för att man sett fler fall, utan för att man bättre förstår vad domstolen faktiskt avgjorde och varför.

³ Heidbrink, Jakob, föreläsning på kursen ”Advancerad kontraktsrätt” den 22 januari 2026, Göteborgs universitet.

Det är den insikten som gjort mig säkrare i mina egna bedömningar. Svårigheten med *condictio indebiti* låg aldrig egentligen i att principen var komplicerad i sig, utan i att jag inte förmådde placera den i ett sammanhang. Jag saknade en förståelse för hur den förhåller sig till de motstående intressen den är tänkt att balansera och till den svenska rättskonstruktionens sätt att hantera den typen av spänningar. När den förståelsen väl var på plats förändrades inte reglerna, men min förmåga att bedöma dem gjorde det. Jag är inte längre rädd för att tolka och väga, för jag har hittat en verktygslåda som bara kunde bli tillgänglig efter att jag förstått att det handlar om ett system snarare än en samling isolerade institut. Det var den grundläggande förståelsen för rättsvetenskapen, dess metod och dess sammanhang, som öppnade den dörren.

Mitt förhållningssätt till *condictio indebiti* i rollen som fördjupningsstudent präglas därför av just denna bredd. Jag närmar mig principen analytiskt och argumentativt, jag vill förstå hur den hänger ihop med resten av systemet, vilka motstående intressen den balanserar och hur HD har valt att hantera den spänningen i olika situationer. Jag är inte ute efter att landa i en bestämd slutsats åt något håll, utan efter att kartlägga det argumentativa landskapet så fullständigt som möjligt. När jag läser ett avgörande om *condictio indebiti* i detta perspektiv lyssnar jag efter hur justitieråden resonerar för att skärpa min egen förmåga att identifiera bärande strukturer och överföra dem till nya situationer. Det är, kort uttryckt, ett perspektiv som syftar till att bygga förståelse snarare än att lösa en uppgift. Hur annorlunda det förhållningssättet ser ut i jämförelse med de roller jag samtidigt befunnit mig i som studenttränare och som studentmedarbetare på byrå, är vad de följande avsnitten handlar om.

3.2 Studenttränaren – att tvingas förenkla

I rollen som studenttränare har mitt perspektiv i princip skiftat helt jämfört med fördjupningsstudentens. Där jag i den förra rollen söker efter så mycket nyans som möjligt tvingas jag här göra det motsatta. Uppgiften är att koka ner materialet tillräckligt för att kunna förmedla det pedagogiskt till studenter som möter obligationsrätten för första gången, utan att förenkla så pass mycket att viktig substans och nyans försvinner. Det är en svårare balansgång än vad jag hade förväntat mig.

Problematiken blir konkret i arbetet med *condictio indebiti*. Det som i 3.1 var en anledning att gå på djupet – att identifiera argumentativa strukturer, skilja normativa kärnor från faktaantaganden och värdeomdömen, placera enskilda avgöranden i ett systematiskt sammanhang – kan för en student på termin två bli ren information overload. Frågan jag ständigt ställer mig är vad de faktiskt behöver förstå just nu och vad de ska växa in i senare.

Tar man NJA 2023 s. 339 som exempel är svaret tydligt: det fallet är i princip irrelevant för en student på termin två. De har inget behov av att på det analytiska sätt jag beskrev ovan dissekera rättsgrundsfrågan, den insikten förutsätter en systemförståelse som de ännu inte har, och att pressa in den skulle snarare förvirra än hjälpa. Vad de behöver är NJA 2001 s. 353 och grunderna. De behöver förstå att huvudregeln är att en misstagsbetalning ska gå tillbaka, att mottagaren under vissa förutsättningar kan undgå återbetalningsskyldighet och vilka

omständigheter som typiskt sett spelar roll i den bedömningen. De behöver, kort sagt, de checkboxar som gör det möjligt att börja resonera i sakfrågan. Och även om det förhållningssättet i längden är otillräckligt, är det inom ramen för en kurs om femton högskolepoäng fullständigt rimligt att göra den avgränsningen.

Men för att kunna göra den avgränsningen med precision behöver jag själv förstå helheten. Jag behöver veta var NJA 2001 s. 353 hör hemma i systemet för att kunna peka studenterna mot de omständigheter som faktiskt är relevanta i de typsituationer de kommer att möta. Det arbete som har varit att formulera feedback till studenterna har mot den bakgrunden varit extremt krävande.

Ett konkret exempel: en student frågade mig hur lång tid det kan gå mellan att man får en misstagsbetalning och att "pengarna blir ens egna". De tankar som flödade genom mitt huvud var många och motstridiga. Att pengarna strikt sett aldrig blir mottagarens egna på det sättet, att svaret kan variera från i princip omedelbart till åtskilliga år beroende på om det finns en rättsgrund och hur mottagaren kan argumentera för att ha inrättat sin ekonomi, att det inte finns någon specificerad tidsgräns men att det i NJA 2001 s. 353 hade gått nio månader. Mycket nyans, mycket substans, men väldigt lite värde för en student som behöver en hanterbar ingång i frågan.

Vad jag till slut svarade var något helt annat. Istället för att ge studenten den komplexitet jag själv såg lade jag upp en öppen logik som studenten själv kunde använda sig av. Jag började med att etablera de faktaargument och värdeomdömen som domstolen utvecklat genom sin praxis – betalarens passivitet, mottagarens inrättande, frågan om befogad god tro – och förklarade varför de spelade roll i bedömningen. Därefter sa jag att om studenten med hjälp av dessa faktorer, och annat som framgår av relevant praxis, kunde bygga en egen argumentation så hade studenten kommit långt, och att man i en tentamenssituation sannolikt klarar sig väl på att etablera att dessa frågor aktualiseras utan att nödvändigtvis behöva landa i en bestämd slutsats.

Men att kunna ge det svaret, att veta vad som kunde förenklas och vad som måste vara med, krävde att jag själv hade den djupare förståelsen för den systematiska strukturen. Utan den hade jag riskerat att vilseleda. Det ansvaret som följer av rollen som studenttränare har gjort mig till en mer noggrann jurist, och arbetet med att identifiera vilka grova korn som faktiskt bär principen har i sig utökat min förståelse för frågorna.

3.3 Studentpoolsarbetet – att argumentera med riktning

I arbetet på byrå ser förhållningssättet till *condictio indebiti* annorlunda ut igen. Där fördjupningsstudenten söker bredd och studenttränaren söker förenkling, handlar byråarbetet om riktning. Jag får sällan i uppdrag att utreda *condictio indebiti* som en allmän fråga – det arbete jag tilldelas är nästan alltid en specifik, avgränsad delfråga som ska passa in i en större helhet som någon annan håller ihop. Det kan handla om att bedöma om en viss omständighet

talat för att mottagaren haft befogad god tro, eller om betalarens agerande efter betalningen kan anses utgöra sådan passivitet som påverkar bedömningen. Frågan är, med andra ord, ofta ultra-molekylär, och just därför ställer den höga krav på att jag förstår var i systemet den hör hemma.

Det är här den systematiska förståelsen fyller en annan funktion än i de andra rollerna. Om jag inte har klart för mig var den specifika frågan är placerad i den större strukturen riskerar jag att utreda saker som är irrelevanta, eller att missa att frågan egentligen förutsätter att ett föregående steg redan är klarlagt. I studentperspektivet kan en sådan omväg vara lärorik. I byråarbetet är den en kostnad.

Mitt faktiska arbetssätt i denna roll är också väsensskilt från de andra. Jag arbetar i betydligt högre grad med att kategorisera och placera i fack. När jag analyserar en fråga om *condictio indebiti* i ett klientärende sorterar jag systematiskt det jag hittar i två korgar: omständigheter som talar till klientens fördel och omständigheter som talar till klientens nackdel. Jag märker hur jag automatiskt är vinklad, jag letar aktivt efter det som stärker klientens position, samtidigt som jag är medveten om att jag måste identifiera och redovisa det som talar emot. Resultatet av den analysen är inte en färdig argumentation eller en rättsutredning i traditionell mening, utan ett strukturerat underlag som jag lämnar vidare till mina överordnade, som sedan arbetar vidare med det.

Om jag återvänder till NJA 2001 s. 353 blir det tydligt att byråperspektivet i viss mening är en kombination av de andra två rollerna. Jag behöver fördjupningsstudentens förståelse för systematiken, för att veta var frågan hör hemma och för att kunna identifiera hur domstolen har byggt sin argumentation. Jag behöver studenttränarens förmåga att förenkla och tydliggöra, för att det jag lämnar ifrån mig ska vara begripligt och bidra till den helhet som mina överordnade arbetar med. Men utöver det måste jag göra något som ingen av de andra rollerna kräver på samma sätt: jag måste göra kvalificerade bedömningar.

Konkret innebär det att jag, när jag läser NJA 2001 s. 353 i ett klientärende inte bara identifierar att HD fäste vikt vid betalarens nio månaders passivitet och mottagarens avslutade årsredovisning. Jag måste förstå hur domstolen argumenterade kring dessa omständigheter, vilken roll de fyllde i resonemanget, vilken vikt de tillmättes och varför. För att sedan kunna bedöma hur väl den argumentationen passar på de omständigheter jag har framför mig. Frågan är alltså inte om mitt ärende liknar fallet i yttre mening, utan om domstolens sätt att resonera är överförbart.⁴ Skiljer sig omständigheterna på ett sätt som gör att argumentationen tappar bärkraft, eller finns det tillräckliga likheter för att den ska kunna mobiliseras? Det är den bedömningen som utgör mitt faktiska bidrag.

Och det är här det blir mentalt krävande. Det finns alltid en osäkerhet, har jag verkligen förstått domstolens argumentation tillräckligt väl, har jag hittat tillräckligt många avgöranden för att kunna göra en tillförlitlig bedömning, har jag missat något som förändrar bilden? Den

⁴ Martinson, "The Norms, Facts and Values Method", s. 1431 i artikeln, avsnitt VIII om "Constructive method".

osäkerheten försvinner inte med erfarenhet. Men det som gör att jag ändå kan känna mig trygg i mina bedömningar är att jag kan systematiken. Jag vet var i strukturen frågan befinner sig, jag förstår vilka intressen som står mot varandra och jag har en karta över hur dessa spänningar har hanterats i praxis. Det innebär inte att jag alltid landar rätt, men det innebär att jag kan redovisa varför jag landar som jag gör – och det är i slutändan det som gör att mitt arbete har ett värde i kedjan.

4 Avslutning – Vad gör man med denna insikt?

Det som förenar de tre perspektiv jag beskrivit är att de alla utgår från samma rättsfigur och i stor utsträckning samma rättsliga material. NJA 2001 s. 353 är samma avgörande oavsett om jag läser det som fördjupningsstudent, studenttränare eller byråjurist. Domskälen förändras inte. Men det jag ser i dem, vad jag letar efter, vad jag lyfter fram och vad jag väljer att lämna därhän, skiftar påtagligt beroende på vilken uppgift jag har framför mig.

Som fördjupningsstudent frågar jag mig hur domstolens argumentation är konstruerad. Jag dissekerar resonemanget i normativa argument, faktaantaganden och värdeomdömen och försöker placera avgörandet i en större systematisk karta. Syftet är förståelse, och utrymmet för omvägar är stort – varje sidospår kan visa sig vara en genväg till en djupare insikt. Som studenttränare ställer jag den motsatta frågan: vad av allt detta kan och behöver en student på termin två ta till sig? Jag tvingas identifiera vad som är bärande och vad som kan utelämnas, och i den processen tvingas jag artikulera saker som jag själv bara tagit för givna. Och som studentpool på byrå frågar jag mig vilka av domstolens argument som kan mobiliseras i mitt ärende och åt vilket håll de pekar. Utrymmet för utforskande är minimalt, varje fråga jag utreder kostar tid och pengar, och mitt bidrag mäts i om det underlag jag lämnar vidare faktiskt går att arbeta med.

Att ha befunnit mig i alla tre rollerna under samma tidsperiod har gjort det möjligt att se hur rollen styr analysen på sätt som inte är uppenbara inifrån. Varje perspektiv medför en viss uppsättning prioriteringar, och dessa prioriteringar avgränsar inte bara vilka svar man når utan vilka frågor man överhuvudtaget ställer. I fördjupningsperspektivet hade jag aldrig sorterat argument i korgar av plus och minus, det hade upplevts som en förenkling. I byråperspektivet hade jag aldrig ägnat tid åt att kartlägga principens systematiska placering utöver vad ärendet krävde, det hade varit en kostnad utan motsvarande nytta. Och i studenttränarrollen hade jag aldrig förklarat nyanserna med NJA 2023 s. 339, det hade förvirrat snarare än hjälpt. Ingen av dessa avgränsningar är felaktiga. De är funktionella. Men det är först genom att växla mellan dem som jag blivit medveten om att de finns, och om vad jag går miste om inom var och en av dem.

Den kanske viktigaste insikten är att dessa tre perspektiv inte bara kompletterar varandra utan faktiskt stärker varandra. Fördjupningsstudentens kartläggning ger mig den systematiska grund som gör byråarbetet möjligt. Studenttränarens krav på förenkling tvingar mig att testa

om jag verkligen förstår det jag tror mig förstå. Och byråjuristens krav på kvalificerade bedömningar under osäkerhet visar mig var min förståelse håller och var den brister. Det är i växelverkan mellan rollerna, inte inom någon enskild av dem, som den mest påtagliga utvecklingen skett.

Vad jag tar med mig från denna reflektion är därför inte i första hand att jag vet mer om *condictio indebiti* nu än jag gjorde på grundutbildningen. Det jag tar med mig är att juridisk mognad inte handlar om att nå en punkt där reglerna behärskas i någon slutlig mening. Det handlar om förmågan att röra sig mellan analysnivåer, att kunna anpassa sitt angreppssätt efter den uppgift man har framför sig, och att vara medveten om hur den roll man befinner sig i styr det man ser. Förmögenhetsrätten framstår inte längre som ett ämne jag kan, utan som ett system jag rör mig inom, och mitt sätt att röra mig i det ser annorlunda ut beroende på vilken hatt jag bär.

Källförteckning

Doktrin

Hult, Phillips, "Condictio indebiti", i Juridisk debatt, Stockholm, 1952, s. 42–89 (ursprungligen publicerad i Festskrift till Vilhelm Lundstedt, Uppsala universitets årsskrift, Uppsala, 1947).

Martinson, Claes, "The Norms, Facts and Values Method", i Cahiers de méthodologie juridique, No. 36, Les faits et le droit (red. Devinat, Mathieu & Hakim, Nader), Presses Universitaires d'Aix-Marseille, RRJ 2022-3, s. 1415–1433.

Rättsfallsförteckning

NJA 2001 s. 353

NJA 2023 s. 339

Övrigt

Heidbrink, Jakob, föreläsning på kursen "Avancerad kontraktsrätt" den 22 januari 2026, Göteborgs universitet.